

พุทธโธเป็นที่พึ่งสูงสุด

หลวงพ่อวิริยงค์ สิรินุชโร

บริการรวมพุทธโธคำหนึ่งนั่นถือว่ามีอานิสงส์มากมาย เรา
บริการรวมไปหลายครั้ง นับครั้งไม่ถ้วน อานิสงส์นี้ก็เพิ่มพูนยิ่งขึ้น
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ในมหาสมัยสูตรว่า

พุทธํ สรณํ คตาเส

น เต คมิสุสนฺติ อปายภูมि

ปหาย มานุสํ เทหํ

เทวกายํ ปรีปุเรสุสนฺติ

แปลเป็นใจความว่าเมื่อบุคคลผู้ใดมาถึงพระพุทธรูปเจ้าเป็นที่
พึ่งโดยการบริการรวมพุทธโธ บุคคลผู้นั้นจะจากอัฐภาพนี้แล้วก็จะ
ได้ไปเป็นอัฐภาพเทวดา ข้อนี้เป็นความจริงที่ว่าเราพากัน
บริการรวมพุทธโธนี้เพื่ออะไร ก็เพื่อข้อที่ ๑ อานิสงส์ ข้อที่ ๒ เพื่อทำ
จิตของตนให้สงบ

ความสงบของจิตนั่นถือว่าเป็นอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ ดังที่องค์
สมเด็จพระผู้มีพระภาคตรัสว่า **นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ** สุขอื่นเสมอ

ด้วยความสงบไม่มี เราจะไปแสวงหาความสุขอื่นนั่น สู้ความสุข
ที่เกิดขึ้นจากเวลาที่จิตมันรวม เวลาจิตมันสงบ ไม่ได้ เพราะว่า
ความสุขที่เกิดมาจากจิตนั้นเป็นความสุขที่เรียกว่า **นิรามิสสุข**
เป็นความสุขที่ปราศจากอามิสทั้งปวง ผู้ที่บำเพ็ญสมาธิเท่านั้นที่
จะพากันได้รับรสพระสัทธรรมนี้

นอกเหนือจากผู้ที่ทำสมาธิแล้ว จะไม่มีใครได้รับรสพระ
สัทธรรมอย่างนี้เป็นอันขาด เพราะอะไร เพราะว่าแม้ว่าคนนั้นจะ
ทำบุญทานการกุศล บริจาคทานอย่างใดอย่างหนึ่ง รักษาศีลไป
ตามปกติ เขาก็คิดเอาว่าได้บุญ บุญก็เกิดขึ้นแก่เขาไปตามภาวะ
แต่ว่าเขาจะมารับความสุขเหมือนกันกับบุคคลผู้ที่ทำสมาธิ
นั้นย่อมไม่ได้ บุคคลผู้ทำสมาธินอกจากว่าจะได้อานิสงส์แล้ว
ความสุขก็เกิดขึ้นแก่บุคคลผู้นั้นอย่างที่ท่านับประมาณมิได้

จิตใจของคนเรานั้นมันอยู่ไม่เป็นสุข ท่านจึงเปรียบ
เหมือนกันกับลิง ลิงนั้นแม้มันจะนั่งอยู่เฉยๆ คิวมันก็กระดก มัน
จะอยู่เฉยไปไม่ได้ จิตของคนเราก็คือเป็นเช่นเดียวกันกับลิง อยู่เฉย
ไม่ได้ นึกโน่นนึกนี่ เพราะฉะนั้นแทนที่เราจะไปนึกรสารพัต

สารพัน เราก็มานึกซะแต่ที่พุทโธ ใจของเราก็จะเกิดเรียกว่าเกิด
คุณธรรม หรือเรียกว่าเกิด**อมฤตธรรม** คำว่าอมฤต แปลว่าสิ่ง
ไม่ตาย คือสิ่งที่ไม่สูญเสียและไม่สูญสลาย

ทุกสิ่งทุกอย่างถ้าหากว่าเราจะลองคิดดู แม้กระทั่งร่างกาย
ของเราตลอดจนกระทั่งสรรพสิ่งต่างๆที่เรามีอยู่ เกิดขึ้นใน
เบื้องต้น คร่ำคร่าในเบื้องกลาง สลายตัวไปในที่สุดทั้งสิ้น อันนั้น
เรียกว่าสูญเสีย ทุกอย่างอยู่ในขั้นที่ว่าสูญเสีย เวลารับประทาน
อาหารก็ดูอาหารก็ตบแต่งมากก็สวยอยู่ รับประทานไปก็อร่อยอยู่
แต่ในที่สุดก็สูญเสีย กลายเป็นสิ่งที่ปฏิญญาไปอย่างนี้เป็นต้น แต่
ส่วนการที่มีจิตใจที่สงบ มีจิตใจที่มีความปรกติแห่งความสงบ
นั้น มิได้สูญเสียไปเช่นเดียวกันกับสิ่งที่เรามองเห็นด้วยตา

ความที่เรามีจิตที่เรียกว่าคุณธรรมที่เกิดขึ้นจากสมาธิ อันที่
เรียกว่าจิตรวมจิตสงบนั้น จะต้องฝังสนิทติดอยู่ในใจของเรา
ตลอด เมื่อเราจะตายไปจากชาตินี้ไปถึงชาติต่อไป หรือจะไปถึง
ไหนก็ตาม สมาธิที่เราได้กระทำลงไปนั้น ย่อมจะต้องฝังสนิทติด
อยู่ในใจของเราอยู่ตลอด ไม่ว่าเราจะทำน้อย ไม่ว่าเราจะทำมาก

สิ่งนั้นก็จะต้องกลับคืนมาสู่ภาวะ คือกลับคืนมาฝั่งสนิทอยู่ที่จิต
ของเรานี้ เพิ่มพูนไปทุกกาลและเวลา เมื่อก่อนเราทำได้แค่ว้อย
เดี๋ยวนี้เราทำพั้น ต่อมาทำพั้นก็กลายเป็นหมื่น สิ่งเหล่านั้นก็จะ
ไม่กลับมาเป็นพั้นเป็นร้อยอีก มันก็จะเพิ่มตัวเค้าเรียกว่าเพิ่มพูน

เพราะฉะนั้นคำว่าที่ว่าบุญก็ดี วาสนาก็ดี บารมีก็ดี สิ่ง
เหล่านี้เกิดจากอภัตตธรรมทั้งนั้น เค้าเรียกว่าธรรมที่ไม่ตาย
จะต้องเพิ่มคือจากนี้ เราทำมาก็ปี ๙ ปี ๑๐ ปี หรือกว่านั้น สิ่ง
เหล่านั้นก็ฝั่งสนิทติดอยู่ที่ใจของบุคคลผู้นั้นตลอดไป แล้วก็ไม่ใช่
ว่าฝั่งสนิทติดอยู่เฉยๆ ยังคุณประโยชน์ให้แก่บุคคลผู้นั้น เหลือที่
จะนับ เหลือที่จะประมาณ

ในครั้งที่อาตมาเคยได้รับผลประโยชน์จากสมาธิเป็นครั้งแรก
โดยที่ยังไม่ได้หัดนั่งสมาธิเลย เพียงแต่ว่านึกว่า “เราไม่มา
อีกแล้ว ไม่มาอีกแล้ว” ไม่ได้นั่งสมาธิด้วย นั่งเฉยๆอยู่ในศาลา
แห่งหนึ่ง เพราะเจ็บปวดเมื่อย ไม่เคยได้รับความทุกข์ทรมานมาก
ขนาดนี้ ในสมัยเป็นเด็ก แต่ว่าในขณะที่นั้นสมาธิเกิดขึ้นมาอย่างที
น่าอัศจรรย์ จิตก็ได้รวมลงไป ปรากฏว่ามีความเยือกเย็นสบาย

มหาศาลเกิดขึ้น อันนั้นเองที่ว่าเป็นเริ่มแรกที่จะทำให้เอาตัวได้
พยายามทำเพื่อที่จะให้เกิดความสุขอย่างนั้นตลอดมาอีก

อันที่เป็นเช่นนั้น อกตาก็เข้าใจว่าอันความที่เป็นสมาธิ
ขึ้นมาได้นั้นคืออดีต เราเคยทำมาแล้ว ชาติใดเรารู้ไม่ได้ เมื่อ
มาถึงปัจจุบันแล้วสิ่งนั้นมันได้ส่งผลมาให้ จนกระทั่งบังเกิดขึ้น
ความเชื่อความเลื่อมใสในศาสนา สามารถที่จะปฏิบัติจนกระทั่ง
มันเกิดผลขึ้นมาแก่ตนของตน ดังนั้นจึงกล้าพูดได้ว่า สามารถได้
พูดอย่างเต็มคำว่า ผู้ที่ปฏิบัติธรรมต่าง ๆ นั้นไม่ต้องไปพากันพะ
ว้ากังวล คือไม่กังวลว่าเราจะได้ธรรมะแค่ไหน เราอาจจะคิดว่า
“เอ๊ะ ทำเกือบล้มเกือบตาย ไม่เห็นมันได้ตรงไหน” อย่าได้ไปคิด
อย่างนั้นเป็นอันขาด สิ่งที่ได้นั้นเราไม่รู้ตัว

เหมือนกันกับเราที่เราโตขึ้นมาเนี่ย ตั้งแต่ก่อนเราเป็นเด็ก อ้าว
เดี๋ยวนี้เราเป็นหนุ่มมาได้ยังไง เป็นสาวมาได้ยังไง อ้าว เดี๋ยวนี้
เราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาได้ยังไง อ้าว เดี๋ยวนี้เราแก่ขึ้นมาได้ยังไง เรา
ไม่ได้รู้หรอกว่ามันจะยึดตัวขึ้นมาวันละเท่าไร ก็เซ็นต์ ก็นิ้ว
เหมือนกันกับเราปลุกต้นไม้ การปลุกต้นไม้เนี่ย เราจะไปนั่งดู

ต้นไม้นี้ว่าวันหนึ่งมันจะขึ้นก็มีล ก็เซนต์ ก็นิ้ว เราไปดูเท่าไรก็ไม่เห็น แต่ว่าถ้านานๆเราไปดูที มันก็ขึ้นศอกขึ้นแขน ฉันทิดก็ดี สมาธิที่เราเมื่อนั้น และที่เราพากันฝึกฝนและกระทำนั้น มันจะต้องสะสมไปในตัวของมันเองเสร็จ เมื่อมันสะสมไปสะสมไปในที่สุดมันก็แก่กล้าขึ้น มันก็มากขึ้นตามลำดับ มากขึ้นโดยที่เราไม่รู้ตัว

เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ต้อง คือไม่ต้องมีความวิตกและกังวล เพราะการทำสมาธินั้นท่านห้าม ไม่ให้เกิดความวิตกและกังวล ว่าเราจะได้หรือไม่ได้ ดีหรือไม่ดี เรียกว่าวางเป็นอุเบกขา เมื่อวางเป็นอุเบกขาแล้ว ความเคลื่อนไหวหรือความเป็นไปต่างๆนั้น มันจะเป็นไปตามภาวะที่ถูกต้อง เพราะว่าธรรมะก็เรียกว่า ธรรมะอยู่แล้ว ธรรมะก็คือความเที่ยงตรง

ความเที่ยงตรงก็คือว่าไม่มีเบนไปทางโน้นทางนี้ เหมือนกัน กับคนที่คดในข้ออในกระดูก บางคนนั้นนะจิตไปอย่างหนึ่ง ใจไปอย่างหนึ่ง กายไปอย่างหนึ่ง ปากไปอีกอย่างหนึ่ง ใ้ออย่างนั้นมันก็เป็นธรรมชาตินมนุษย์ แต่ว่าใจของเราที่เราพากันฝึกฝนและพา

กันทำนั้น ก็เรียกว่าธรรมะเที่ยงตรง ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ไม่ได้ปาก
อย่างหนึ่ง ใจอย่างหนึ่ง ย่อมจะต้องปรกติ เป็นไปตามปรกติ เมื่อ
เราทำขึ้นมาเท่าไร ก็จะต้องปรากฏผลขึ้นมาเท่านั้น แล้วก็ยังอยู่
ในจิตอยู่อย่างนั้น แล้วก็เพิ่มพูนขึ้นไปอย่างนั้น ต่อเนื่องไปอย่าง
นั้น นี่คือลักษณะของการบำเพ็ญ

เมื่อบำเพ็ญมากเข้าอย่างไร นั่นก็สุดแล้วแต่ผู้ที่มีศรัทธา
ความศรัทธาที่จะเกิดขึ้นมานั้น อยู่ที่แต่ละบุคคล เมื่อแต่ละ
บุคคลนั้นมีศรัทธา ศรัทธาก็จะต้องเป็นผู้ชักจูงชักนำ ศรัทธานั้น
หมายความว่าความเชื่อถือ ความเคารพ ความนับถือ ความมี
ความคิดที่ว่า มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้เกิดขึ้นใน
สิ่งนั้น เรียกว่าศรัทธา เมื่อศรัทธาเกิดขึ้นมานี้ ไม่ว่าจะอยู่ไกลก็
ตาม อยู่ใกล้ก็ตาม เราจะต้องเดินทางไปให้ได้ คือเดินทางไปถึง
ให้ได้ เพราะศรัทธามีแล้วใครจะขวางกันไม่ได้ คนเรานี้ถ้าลงมี
ศรัทธาแล้วไม่มีอะไรขวางกันได้ ศรัทธานี้จึงเป็นพลังมหาศาล
เรียกว่าศรัทธานี้เป็นศรัทธาผละ กำลังแห่งศรัทธาที่เหลือจะนับ
เหลือประมาณ

เพราะฉะนั้นการที่ได้มาบำเพ็ญกุศลหรือจำศีลภาวนานั่งสมาธิกันนี้ ก็เพราะเหตุที่ว่าศรัทธานั้นเป็นตัวตั้งชักจูงให้เรามาว่า เราจะต้องมาที่นั่น เราจะต้องนั่งสมาธิอยู่นั้น เราจะต้องทำที่นั่นอย่างนี้เป็นต้น แล้วเราก็มามาทำจริงๆด้วย หมายความว่าเราก็จะต้องไม่ยอมที่จะเสียเวลา เพราะอาศัยศรัทธาเป็นตัวตั้ง เมื่อเป็นเช่นนั้นจะยากลำบากแค่ไหนนั้น ไม่มีปัญหา จะต้องเดินทางมาพบความจริงนั้นให้ได้ นั่นคือศรัทธา

และนอกเหนือจากนั้นเมื่อเรามากก็จะต้องมาพบสิ่งหนึ่ง ที่เราจะต้องต่อสู้ สิ่งนั้นคือ**มาร** มารนั้นมีเยอะ พระพุทธเจ้าตรัสว่า**ขันธมาร กิเลสมาร เทวบุตรมาร** มารนั้นไม่ได้อยู่ที่อื่นไกล อยู่ที่แต่ละบุคคล อยู่ในตัวแต่ละบุคคล ต่างคนต่างมีมารด้วยกันทั้งนั้น เราไม่ต้องไปโทษคนอื่น ตัวเรานี้แหละที่เป็นมารแก่ตัวของเราเอง เพราะอะไร เพราะว่าเมื่อเราเจ็บเราปวดเราเมื่อยเราเหนื่อยเราหิว เราก็ไม่ทำซะแล้วสมาธิ เราก็ไม่พยายามที่จะรักษาศีลซะแล้วเมื่อเห็นความลำบาก นั่นคือมาร พวกมารเหล่านี้เยอะ

แม้กระทั่งเวลาจิตสงบลงไปแล้ว มารมย์ก็ยังตาม ตามไป จนกระทั่งถึงไหนถึงกัน เพราะฉะนั้นในการที่เราจะแก้ไขตัวมาร นี้ได้นั้น อยู่ที่ความเอาจริง อยู่ที่**ขันติความอดทน** **วิริยะความพากเพียร** **อุตสาหะความบากบั่น** ที่เราจะต้องต่อสู้ให้ชนะ อย่างที่เรานี้เคยชนะมาแล้ว ท่านทั้งหลายเคยชนะมาแล้ว นั่น คือชนะเป็นขั้นเป็นตอน ขั้นตอนที่ความชนะนั้นมันมีหลาย ขั้นตอนที่

จากบ้านเราก็จะมาวัด ถ้าหากว่าเราไม่ชนะ เรามาไม่ได้ พอ เราชนะ เราก็มาได้ นี่เรียกว่าขั้นตอนที่หนึ่ง เมื่อมาถึงวัดแล้วก็ อยากกลับบ้าน เราก็ชนะอีก แล้วเราก็อยู่ อยู่แล้วที่นี้เราก็จะต้อง รักษาศีล เราก็คิดว่ารักษาศีลก็มากแล้ว เอาไว้วันพระอื่นเถอะ ถอยซะก่อนวันพระนี้ อ้าว มารผจญ แต่ที่นี้เราไม่เชื่อ เราก็จำศีล ต่อไป ก็เรียกว่าชนะมาอีกขั้นหนึ่ง เมื่อผ่านการจำศีลมาแล้วก็ มาถึงการฟังเทศน์ เมื่อมาถึงการฟังเทศน์ก็คิดว่าเมื่อไรก็เทศน์ อย่างนี้ เมื่อไรก็เทศน์อย่างนี้ ในที่สุดฉันก็ไม่อยากฟังอีกแหละ หนี ไปดีกว่า นอนดีกว่า หลีกเลียงซะดีกว่า แต่ที่นี้เมื่อมันคิดอย่าง

นั่นเราก็ไม่ได้ทำตาม เราก็นั่งฟังเทศน์ต่อไปจนกระทั่งได้ฟัง
เทศน์หนึ่งจบสองจบ ก็กัณฑ์ๆ นับกัณฑ์มากขึ้นไม่ถ้วน อันนี้เราก็
ชนะมาอีกชั้นตอนหนึ่ง

และต่อไปเราก็จะต้องนั่งสมาธิ เราก็คิดว่านอนดีกว่า เพราะ
นั่งมันเจ็บโน่นเจ็บนี่ นอนมันสบาย ก็เลยนอน นั่นแพ้ แต่พอเรา
มาคิดว่า เอ๊ะ นั่งสมาธิ มันอยากจะทำให้เรานอน มันอยากจะทำให้
เราเลิก มันจะอยากจะทำให้เราไม่อยากทำ เราก็ฝืน นอนเราก็ไม่
นอน เราก็นั่ง มันอยากจะทำให้เลิก เราก็ไม่ยอม ในที่สุดเราก็ชนะ
มันอีกชั้นตอนหนึ่ง นี้เรียกว่าครั้งที่หนึ่ง ต่อกันครั้งที่สอง เราทำ
แล้วเราก็คิดว่า "เราก็ทำมาตั้งเยอะแล้ว เราอย่าทำเลย เราทำมา
เนี่ยมากี่ปีแล้วนี่ ห้าปี เจ็ดปี สิบปี ไฉย ตั้งเยอะแยะ พอแล้ว" นั่น
ก็เรียกว่า ถ้าหากว่าพอจริงๆก็เรียกว่าแพ้ แต่ว่าเราไม่พอ เราก็
ตั้งใจทำมันต่อไปอีกอย่างนี้ ก็เรียกว่าชนะ ก็เรียกว่าชนะมารไป
อีกตามชั้นตอน

เมื่อเป็นอย่างนี้เราก็ต้องสู้กันไปเรื่อยนะ จนกว่าชีวิตจะหา
ไม่ เราก็สู้กับมารกันไปอย่างนี้ แล้วการสู้มันผลออกมาอย่างไร มัน

ก็เหมือนกันที่เขาไปต่อสู้อะไรต่างๆอย่างนี้ แล้วผลออกมาไง
ออกมาแพ้ ใช้ไม่ได้ ออกมาชนะ ใช้ได้ อย่างนี้ เพราะฉะนั้นอย่าง
ที่เราพากันมาบำเพ็ญทุกวันพระก็ดี อะไรก็ดี ทุกวันก็ดี อันนั้น
ล้วนแล้วแต่ว่า เราอยู่ในฐานะชั้ยชนะแล้วผลที่ออกมาเป็นเงิน
เป็นทองเป็นข้าวเป็นของ นี่หมายความว่าสำเร็จ ค้าขายสำเร็จ
ทำนาสำเร็จ ทำราชการสำเร็จ นั่นเรียกว่าชั้ยชนะ เขาได้
เงินเดือนตอบแทน และเขาก็ได้กำไรตอบแทน แล้วเขาก็ได้
ผลิตภัณฑ์อาหารตอบแทนอย่างนี้ นั่นคือผลตอบแทนของการ
ชนะ

สำหรับที่เราพากันทำกันสมาธิ ผลการตอบแทนคือ
อริยทรัพย์ หรือเรียกว่าคุณธรรม หรือเรียกว่าอมฤตธรรม อันนี้
เป็นสิ่งที่ตอบแทนเรา ถึงแม้ว่าจะเป็นนามธรรม เรามองไม่ค่อย
เห็นเท่าไร แต่มันก็มีความรู้สึก ความรู้สึกที่มีอยู่ในใจของเรา
อันนั้นแหละ แสดงให้เห็นถึงว่าเราได้ผล

อันคนเรานั้นไม่ใช่ที่เราจะไปมีความสุขเพราะวัตถุนั้นวัตถุ
นี้ก็หาไม่ ความสุขที่เกิดขึ้นจากใจ อย่างคนได้เงินมาเยอะๆก็มี

ความสุข ไม่ใช่สุขอยู่ที่เงิน แต่ว่าสุขอยู่ที่ใจ บางคนได้สิ่งที่สม
ความปรารถนามา มีความสุขก็ไม่ใช่สุขที่เราไปเจอสิ่งที่
ปรารถนา แต่ว่าสุขอยู่ที่ใจ เราได้บ้านหลังหนึ่ง ไม่เคยได้แต่มันก็
มีความสุข ความสุขมันก็ไม่ได้อยู่ที่บ้าน แต่ความสุขมันก็อยู่ที่ใจ
ลงผลที่สุด ถ้าหากว่าใจมันออกจากร่างไปแล้ว เอาอะไรมาเป็น
ความสุข มันก็ไม่มี เรามีบ้าน นอนตายแล้วจะมีประโยชน์อะไร
เรามีเงินกองท่วมเป็นร้อยล้านพันล้าน แต่เราตายซะแล้ว จะมี
ประโยชน์อะไร เราได้ข้าวได้ของต่างๆมาเยอะแยะ แต่เราก็ตาย
ซะแล้ว มันจะได้ประโยชน์อะไร ร่างกายที่ใจออกจากร่างไปแล้ว
นั่น มันไม่มีความรู้สึก ตาก็ไม่เห็น หูก็ไม่ได้ยิน ร่างกายก็ไม่รู้
สัมผัสอะไรทั้งสิ้น นั่นหมายความว่าตายแล้ว คือใจออกไปซะ
แล้ว

ทีนี้เมื่อใจยังอยู่ ใจมันยังไม่ทันออกไปจากร่าง เมื่อเราจะ
ได้รับผลอันใดนั้น ผลอันนั้นเกิดขึ้นจากความสบายใจ เกิดขึ้น
จากใจ อย่างความเป็นทุกข์เดือดร้อน เงินไม่มี ไม่พอใช้ บ้านไม่
มี ไม่มีที่อยู่อาศัย เกิดความเป็นทุกข์ เป็นหนี้เป็นสิน เกิดความ

เป็นทุกข์ ผู้ที่เรารักเราชอบใจเกิดตายไป เกิดความเป็นทุกข์
ทุกข์ก็ทุกข์ที่ไหนหละ มันไม่ได้ทุกข์ที่คนตาย มันไม่ได้ทุกข์ที่ไม่มี
เงิน มันไม่ได้ทุกข์ที่มันเป็นหนี้ แต่ว่ามันทุกข์อยู่ใ้ที่ใจ ใจเป็น
ผู้รับทุกข์ กิณไม่ได้นอนไม่หลับ เตื่อร้อนอะไรต่าง ๆ นั้น เกิดขึ้น
จากใจ

เพราะฉะนั้นเวลาที่เราจะเสวยสุขจากการบำเพ็ญสมาธิ
กรรมฐานภาวนา มันก็มีความสุขอยู่ทางใจ แล้วจะเอาอย่างไร มัน
ก็มีอยู่แค่นี้ ถึงอย่างไรก็ตามมันก็มีอยู่แค่นี้ อย่างคนที่ว่าแต่ก่อนได้
เงินแสนก็สุข ต่อมาได้เงินล้านก็สุข ต่อมาได้เงินร้อยล้านก็สุข
อันความสุขเหล่านั้นมันก็มีอยู่แค่ที่ใจเท่านั้นหละ ใจมันมี
ความสุข เมื่อเราทำสมาธิเกิดขึ้น เราได้สมาธิ เรามีสมาธิ
ความสุขก็เกิดที่ใจ มันก็อยู่กัน ก็เหมือนกัน ความสุขอันนี้เป็นที่
เราต้องการแต่เราก็ได้จากการทำสมาธิ อย่างนี้อันมันเป็น
ความสุข เมื่อเป็นความสุขอย่างนี้เราก็ถือว่าถูกต้องแล้ว แม้เรา
จะเหน็ดเหนื่อยเพียงใด เราได้อย่างนี้ก็ถูกต้องแล้ว

ถ้าเราจะเปรียบเทียบกันที่เรากำลังสร้างสรรค์ฐานะสมบัติ
ที่เราพยายามกระทำมันขึ้น เราได้ใช้ร่างกายและจิตใจนี้ไปอย่าง
มหันต์อนันต์ บางคนอย่างนี้ทำจนกระทั่งไม่รู้กลางวันกลางคืน
ทำงานเหน็ดเหนื่อย อาบเหงื่อต่างน้ำ สารพัดที่ทำขึ้น อันนั้นก็
หมายความว่าใช้ความพยายามที่จะกระทำขึ้น ในที่สุดต้องการ
อะไร ก็ต้องการความสุขที่ใจนั่นเองแหละ แม้ว่าจะเหน็ดเหนื่อย
แค่ไหนแต่ความสุขที่มีอยู่ในใจ ด้วยเหตุนี้การปฏิบัติทั้งหลาย
แหละ เราจึงมีความมั่นใจในตนเองและเป็นผู้ที่เข้าใจแล้ว
ว่า อันการกระทำเช่นนี้นั้นก็คือการทำความสุขอันที่เรียกว่า
ถูกต้องที่สุด

ความถูกต้องนั้นเราหาได้ยาก เราจะไปหาความถูกต้องที่
ไหน มันก็หาได้ยาก แต่ถ้าหากว่าเราทำความสงบขึ้นมาในใจได้
แล้วนั้น เป็นความถูกต้องที่เราหาได้มาแล้ว แม้สิ่งนั้นจะยาก แต่
เกิดขึ้นมากับเรา เพราะฉะนั้นคนที่มีความเฉลียวฉลาด คือ
หมายความว่ามีความมั่นคงภายในจิตอย่างเหนียวแน่น เรียกว่า
มั่นคงที่สุดนั้น เขาจึงไม่มีความหวั่นไหว เรียกว่า **อจลศรัทธา** มี

ศรัทธาที่มั่นคงแข็งแรงเป็นประดุจว่า ศีลาทั้งแห่งหมายความว่า หินนี้มันก้อนใหญ่เบ้อเริ่ม ฝังลงไป在地ดินนับเป็นร้อยเมตร อะไร มาพัดมันก็ไม่มีความหวั่นไหว ลมมาพัดมันก็ไม่รู้สึก

เหมือนกันกับคนที่เขาทำประโยชน์ขึ้นมาแก่ตนได้แล้ว เขา ไม่มีความหวั่นไหวต่อสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมต่างๆมันมีอยู่ เพราะว่าไม่ว่าจะทำอะไรทั้งหมด มันหนีคนหนีหนีไปไม่ได้ หนีหนีกาเลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอาเม็ดมากกรีดหิน นับประสาอะไรมนุษย์เดินดิน พุทธนาคินยังต้องถูกหนีหนี อันนี้ คำเรียกว่าโลกธรรม โลกธรรมนั้นมันจะเป็นสิ่งที่จะต้องพัดสู่จิตใจ ของมนุษย์

จิตต์ ยสฺส น กมฺปติ (จากมงคลสูตรข้อที่ ๓๕ **มฺกฺกฺฐสฺส**)

โลกธมฺเมหิ จิตต์ ยสฺส น กมฺปติ) มฺกฺกฺฐสฺส **โลกธมฺเมหิ** **โลก**
ธรรมถูกต้องแล้ว **จิตต์ ยสฺส น กัมปติ** จิตก็ไม่ได้หวั่นไหว ไม่
เกิดความหวั่นไหว อย่างนี้ เมื่อไม่เกิดความหวั่นไหวก็เหมือนกัน
กับว่า ลมที่พัดหิน อันหินนั้นมันจะพัดเท่าไร หินก็ไม่เคลื่อน
มันฝังรากแน่นเหลือเกิน เหมือนกันกับผู้มีจิตเหมือนหิน คำ

เรียกว่าจิตนี้มันแข็งเหมือนหิน ฉะนั้นใครจะมาอะไรถูกต้องนั้น
ไม่มีปัญหาเลย กระทบถูกต้องมาเถิด สู้ได้ สู้กันจนกระทั่งถึงขั้น
ที่ว่ามันจะมาเอาชีวิตก็ช่าง แต่ว่าเราก็จะต้องทำในสิ่งที่มัน
ถูกต้องให้เกิดความสุขเกิดขึ้นมาภายใน

เพราะฉะนั้นจึงไม่มีความคิดวิปริตอย่างใด จึงไม่แปลกใจ
แต่อย่างใด ในเมื่อพระเถระองค์หนึ่งที่ท่านปล่อยให้เขาทุบ เคঁ
จะทุบซักเท่าไรก็ทุบไป แต่ท่านจะนั่งสมาธิ คือท่านเป็นคนรวย
ตั้งแต่สมัยยังไม่ได้บวช และท่านก็มีน้องสาวที่จะต้องเป็นพี่น้อง
กัน แล้วก็ถ้าท่านมาบวชแล้ว ท่านก็ยังไม่ได้สละสมบัติเหล่านั้น
ให้น้องสาว เมื่อเป็นเช่นนั้นน้องสาวก็คิดอยากจะได้สมบัติ จึงได้
จ้างโจรมาให้มาฆ่าพระพี่ชาย

ในขณะที่นั้นพระพี่ชายจะไปนั่งสมาธิอยู่ในป่าช้าแห่งหนึ่ง
ในขณะที่นั้นจิตก็ไม่รวม ทำยังไงก็ไม่สงบ จิตมันฟุ้งซ่าน ทันใดนั้น
คนที่รับจ้าง โจรที่รับจ้างน้องสาวมาก็ถือตะบองมาตีคน ที่จะ
มาตีพระองค์นั้นให้ตาย เมื่อพระองค์นั้นล้มตามากก็เห็น ก็ถามว่า
พวกแกมาทำไม ทั้งสี่ก็บอกว่า น้องสาวท่านจ้างฉันมา ฆูตกัน

ตรงๆ ให้มาฆ่าท่าน ตีท่านให้ตาย บอกว่า “เออ เราไม่ว่า ตีให้ตายก็ไม่ว่า แต่อย่าไปตีที่เดียวตายก็แล้วกัน” ก็บอกว่าให้ตีหัวเข้าข้างซ้ายแตกละเอียดไป สมาธิเข้าไปแล้ว ที่นี้จิตมันชักจะเข้าแล้ว แล้วก็บอกให้ “เอ้า ตอนนี้ไปตีหัวเข้าข้างขวาแตกละเอียดไป” จิตก็เข้าไปอีกแล้ว ลึกลงไปอีก ต่ไป “อ้าว ตีไหล่ซ้ายหลุดไปเลย” ท่านก็ทำจิตลึกเข้าไปอีก

ทันใดนั้นไอ้หมอสุดท้าย ไอ้คนสุดท้ายมันก็ตีไหล่ขวาพร้อมที่จะตีศีรษะ พอตีลงไปไหล่ขวาพับเดียวเท่านั้น ท่านก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ แล้วท่านก็เรียกกระดุกที่มันละเอียดนั้นกลับมาสู่ความเป็นปกติ แล้วท่านก็ถามว่า “พวกแก น้องสาวจ้างมาคนละเท่าไร” บอกว่าจ้างมาคนละพัน แกจงไปบอกน้องสาวเราว่า “สมบัตินั้นเราสละหมดแล้ว แต่ว่าให้เพิ่มค่าจ้างพวกแกเป็นคนละสองพัน”

อันนี้แสดงถึงว่าเมื่อถึงคราวจำเป็นจริงๆแล้ว สละชีวิตเพื่อที่จะทำจิตนี้ให้ถึงขั้น ก็มีพระอยู่องค์หนึ่งเดินจงกรมอยู่ในป่า เดินไปเดินมา เทำแตก เทำแตกก็ไม่ยอมหยุด ก็เลยเอาหัวเข้า

คลาน คลานจงกรม ไฉ่นายพรานมาจากไหนไม่รู้ มองมาแต่ไกล
นึกว่าพระนั้นมันเป็นอีแก๊ง ก็เลยเอาหอกซัดลงไป พุงทะลุไส้ไหล
ท่านก็ไม่โกรธ แล้วท่านก็สมาธิของท่านต่อไป เมื่อท่านสมาธิ
ของท่านต่อไป ไฉ่นายพรานก็รีบกระโดดมาถึงก็รูดยุบไม่อุตุได้
ของท่าน ไม่ให้ไส้ทะลัก ในที่สุดท่านก็บอกว่าให้แบกเอาตมาไป
หาอาจารย์ที่ นายพรานก็แบกพระองค์นั้นขึ้นบ่าไป เมื่อแบกขึ้น
บ่าไป ท่านก็เจริญกรรมฐานอยู่บนบ่าของนายพราน ในที่สุด
ท่านก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์บนบ่านายพรานอย่างนี้

เพราะฉะนั้นอันการที่เราพากะทำนี้ เราก็พยายามตั้งใจให้
แน่วแน่ อย่าพากันทำจิตใจให้วอกแวกแล้วอานิสงส์ก็จะเกิดขึ้น
ทำสมาธิกันต่อไปอีกพัก

ที่มา: <https://youtu.be/yYOA4P5kCJ0>